

Előfizetési árak:

Egész évre	12 frt.
Félévre	6 "
Negyedévre	3 "
Egy óra	1 "
Egyes szám 4 kr.	

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer Pál könyvkereskedése Nagybecskerek, Hunyady(fő-)utca 10. sz., hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólamlások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételével.

Két példa.

Nagybecskerek, május 4.

(*) Az a nagy kegyelet, melynek nyilvánulásai közt sirjába kísérte a magyar sajtó az utolsó temesi gróft, Csernovics Pétert, örök példaadás arra, hogy a magyar nemzet minő hálával veszi körül életükben és halálukban is azok alakjait, kik bár nem ez ország anyanemzetének törzséből származván, megértették a szent-István birodalmában lakó népek helyzetének történetileg annyiszor szankcionált hivatását, és egyéniségük egész súlyával, férfias becsvágyuk egész komolyságával szentelték életüket a magyarság iránti szimpatiaik és testvériség ápolásának.

Damjanics János szerb ember vala. Csernovics Péter pedig szintén a magyarországi szerbek fajának volt olyan nagynevű alakja, kinek nevét szerb és magyar hazafiak büszkeséggel ejték ki ajkaikon. Damjanich János a legnehezebb órában, — midőn a férfias elhatározás emberek életére mondta ki a végső ítéletet, — ott hagyta a szívének idegen zászlót, és tüzes hazafiságának ellenállhatlan erejétől vonzatva sietett a magyar szabadságharc zászlói alá, hogy egyike legyen legdicsebb nemzeti hőseinknek, ki karddal kezé-

ben hirdette, hogy a mi szabadságharcunk az egész ország népeinek a harcza, mert nyomában mindnyájunk szabadsága, alkotmánya és nemzeti életének virulása támad; mert ez a hős magyar-szerb tudta, hitéül őrizte, hogy a magyarországi nemzetiségek nyelvüket, vallási autonómiájukat, csakis egy erős és szabad magyar állam védő szárnyai alatt őrizhetik meg teljes épségükben. És ezért a hiteért oda került a magyar nemzet legutóbbi történetének legdicsebb példájára: az aradi tizenhárom vértanu sorai közé, hogy a nemzet hálájában örökké éltesse nevét a magyar szerb testvériség legönfeláldozóbb példaadására.

És a mint jött a sötét korszak, mely a hazafiak hűségét és áldozatkészségét bár vértelen harcban, de még inkább próbára tevő, a magyar szerbek köréből a gondviselés ismét egy nagy hazafit adott a magyarság ügyének, ki faji szívósságának egész erejével és krözüsi mivoltának egész gazdagságával hatott a korra, a viszonyokra és mindent megtört, elenyésztetett, a mit életének utjában gátul látott a magyarság és a szerbség ügyének teljes összeforrasztásának valósulása ellen ütve azoknál az átal-

utaknál, a mik a két népet leg hamarabb egymáshoz vezethették. A nagy magyar-szerb főúr Csernovics Péter volt ez a gondviselészertű alakja az elnyomatás történetének, ki a mig ott, a hol komolyan szó volt róla a legjobb szerb volt, addig úgy szólva napról-napra igyekezett példát statuálni fajrokonainak, mit vár tőlük közös sorsunk, hogy együtt és egymásért boldoguljon e két nemzet a hazán. Csernovics Péter megtöri a magyar színészet javára a német muzsát Aradon és ugyanakkor — méltóan ahhoz a nagy emberhez, kinek barátságát bírta és a kit mint az ország üldözött kormányzóját bujdosni segíti, — a szerb kongresszuson fajrokonainak politikai éberségére és önértetére akar hatni, hogy az ott megjelent császári generálist nem ismeri el küldetésében és csak a királyi biztost tekinti benne, erősítvén ezzel már akkor is, hogy a magyarországi szerbek királyukat ismerik és Magyarországon független vallási autonómiát kívánnak élvezni, mint a hogy élnek is most e jogaikkal az osztó igazságot egyformán gyakorló magyar állam liberális légkörében.

A fényi nagy temetés után, mikor a nagy magyar-szerb főúrnak és az

A „TORONTÁL” TÁRCZÁJA.

Öt perc.

— Irta: Montagut Móricz. —

I.

Templomünnepély volt Szt. Jeanban, országos vásár Montigueben. Kora hajnaltól kezdve csak úgy özönlött a nép a szélrózsza minden irányából vasuton, kocsikon, lovakon, szamarakon és gyalog. A marhaszállító wagonok tele voltak böggő és öklelő állatokkal; böggősük a szélben úgy hangzott, mint valami mélabus „isten hozzád” a megszokott istállókól; a lovasok sorba jöttek, félig elkábult csikóktól kísérve; gyalogosok juhokat, disznókat és ökröket hajtottak az utporában és a felkelő nap fényárjában nyüzsgött, mozgott, ordított, bégetett minden.

Hangos kiáltozások, ostorcsattogások és a nagy hamvas szőrű, vagy sárga ebek parancsolólag hangzó ugatása vad zajt okozott a keresztutaknál, a hol a csoportok összetalálkoztak és valóságos chaost képeztek.

A vásár pompásnak ígérkezett; több mint tizezer ember gyűlt össze és azonkívül számtalan szarvasmarha, beláthatlan sertésfalkák, melyek fájdalomosan rőfögtek, érezvén ösztönszerűleg a mészárosok közelését.

Durva, de annál élénkebb zaj és vidámság uralkodott a vásártéren, nevezetesen a csapszékek előtt, melyek zsufolásig voltak emberekkel, kik ettek, ittak a csapszékek

belsejében felállított asztalok körül s kacagtak, vitatkoztak, lármáztak.

A csapszékek körül kifogott szekerek tömege állott, feltámasztott saroklyákkal, melyek körül a lovak majszolták abrakukat s fel felhajtották fejeiket, midőn a zabos zsák háromnegyed részben kiüresedett. Távollabb terült el az ugynevezett szarvasmarhavásár s vászon fedeleik alatt az egynapi tartamra épített laczikonyhák.

Itt ugyancsak lármáztak, az öklök sűrűen érintkeztek az asztalokkal és a bor és pálinkától öntözött gégekből rekedt és vad kiáltások törtek elő.

Ezen mozgalomban és chaosban különösen észlelhető volt az élet intenzivitása, az egymással ellentétes érdekek heves küzdelme, a nélkül, hogy bárki is gondolt volna holnapra, az emberi élet rövidségére vagy a következő óra titkára.

Egész napon át telhetetlen torokkal ivott a nép; a régi bőzacsokból kihuzott tallérok forogtak és csengettek, a pipák ki aludtak és újra meggyújtattak ebben a végtelen vitában, mely gyakran egyetlen krajczár felett folyt.

Esti nyolcz óra felé azonban, midőn homályosodni kezdett, mindennek vége volt. Az eladott és megvásárolt barmok gazdákat cseréltek és a részeg parasztok részben melegeledésből, részben udvariaságból az utolsó poharakat ürítették.

Ekkor ezután az est hűsében szervezkedett a nagy ember- és állat-tömegek visszavonulása.

II.

Zajos embertömeg vonult a montigue-i indóházhoz: férfiak, nők, gyerekek, a nap

hevétől és a bortól, a kiabálástól és a pénz csengésétől ittasan. Jó nap volt; az egyik csoport vidáman kaczagott s kiki dicsérte a saját ügyességét és ravaszságát a vételben, hogy mily olcsón jutott ehhez vagy ahhoz. Durva, de valódi és emberi öröm volt ez. A nők finomabb és áthatóbb hangja tulszárnyalta a férfiakét és uralkodott az öndicsőítés kara felett.

Az indóházban az állomásfőnök: Morin Lajos János, hátratett kezekkel sétált fel és alá s minden pillanatban válaszolnia kellett egy-egy ostoba kérdésre, mit hozzá intéztek. Vállat vonva adta meg rendesen a választ, mert egy kissé szórakozott volt. — Daczára hosszas szolgálatának, ez este nagyon is meg volt hatva felelősségének tudata által. Sokszor kellett távirnia segédvonatok után; a rendes napi szolgálat ilyen esetekben nem volt elegendő és a vonatok menetrendje számos változást szenvedett. Nagyon nagy figyelmet és éberséget kellett kifejtenie. Néha-néha lekapta aranyásvos sapkáját és ideges kezekkel simitgatta fekete haját.

Egy vonat állt meg a sineken. A wagonbaszállásnál egyszerre nagy veszekedés keletkezett; részeg parasztok dulakodtak a csekély számú ülőhelyekért; a jelző-csengő megszólalt, de a tömeg kiabálása minden más hangot tulszárnyalt.

— Kiszállni!

— Mi nem akarunk kiszállni.

Ostoba vita keletkezett, de a mely csak hamar nagy terjedelmet vett. Hogy a tömeget rendre lehessen kényszeríteni, ahhoz egy egész zászlóalj kellett volna. Alkudozni kellett velök. Végre minden rendben volt

utolsó temesi grófnak tetemei öröknegyedre ide kerültek hozzánk Torontálba, nem tagadhattuk meg magunktól azt, hogy megemlékezésünk kegyeletes szavai közben rá ne mutassunk arra a sirboltra, mely Csernovics Pétert vonja el a földi mulandóság színe elől, emlékeztetve minden becsületes magyar és szerb hazafit arra, hogy isten és ember előtt: a testvériség érzésével tartozunk egymásnak.

Közös minisztertanács. Mint megbízható forrásból értesülünk, a közös miniszteri tárgyalások, melyeknek célja a delegációk elé terjesztendő költségvetés megállapítása, még e héten, valószínűleg szombaton vagy vasárnap veszik kezdetüket. Mint rendesen, ugy ezuttal is több napig tartanak. Az utolsó konferencián — mint távirataink már jelezték — Ő Felsége a király fog elnökölni. Illetékes körökben megmaradnak ama nézet mellett, hogy a delegációknak még a szünidő előtt kell ülésezniük. A magyar országgyűlésnek semmi kifogása sem lehet e terv ellen, annyival kevésbé, mert a delegátusok az idén Budapesten gyűlekeznek össze, tehát delegáció és országgyűlés, esetleg egyszerre is működhetnek. Ellenben az osztrák országgyűlés még több fontos ügyet szeretne előbb letárgyalni.

A Starcevičs-párt gyűlése. Fiuméből jelentik, hogy a Starcevičs párt fiúmei gyűlésén hercegovinai képviselők is részt vettek, a kiket annak idején, a hozzájuk kiküldött ügynököknek sikerült a párt részére megnyerni. Mint Zágrábról jelentik, néhány hercegovinai bég is csatlakozott ahhoz az elvhez, hogy Hercegovina Horvátországnak kiegészítő részét képezi.

A debreczeni katonai affaire. A szabadelvű pártkör keddi értekezletén Gromon Dezső államtitkár, — mint röviden jeleztük — ismertette a tartalmát ama válasznak, melyet a képviselőház ülésén Thaly

Kálmánnak a debreczeni katonai affaire tárgyában tett interpellációjára adni fog. A államtitkár el fogja mondani, hogy a befejezett vizsgálat szerint a tényállás ez: Egy közös hadseregbeli tiszttel Debreczenben a piacon szembejött egy honvéd tizedes és egy honvéd közlegény. A tizedes a szokásos módon köszönt, de a közlegény ezt elmulasztotta. Erre a közös hadseregbeli tiszt ráförmedt a közlegényre és többször „eldefilírozta”. E tisztelgés alkalmával a közlegény nem viselte magát előírás szerűen, a mi arra készítette a különben magyar származású tisztet, hogy a közlegényt tetteleg bántalmazza. Ezért a tisztet a vizsgálat befejezése után fegyelmi uton szigorúan megbüntették. A választ a párt helyeslőleg vette tudomásul.

A dinamit utja. Hétfő óta Lüttich belga város lett a dinamit-merényletek központja. Ott már a vasárnapot is robbantással ünnepezték meg s a gonosztevők éppen egy templomot választottak a büntett színelvévé. A lüttichi Szent Márton templomban egy aránylag igen nagy tömeg dinamit — a rendőrség legalább öt kilogrammra becsüli — helyzetetett el, mely felrobbanván, nemcsak a templomot, de a szomszédos házakat is nagyon megrongálta. Emberélet azonban nem esett áldozatul, de a robbanás az egész városban hallható volt s természetesen általános rémületet keltett. Mindez azonban csak bevezetése volt egy másik merényletnek, mely hétfőn este ugyane városban a Boulevard Sauvenierén történt, hol egy ház kapujában robbant fel nagyobb mennyiségű dinamit s igen tetemes kárt okozott. Ezzel azonban távolról sincs kimerítve a májusi merényletek száma. A vasárnap, mint utólag kiténik, Olaszországban is meglehetősen kedélytelen lefolyást vett s egy előtűnk levő kimutatás szerint Torliban, Anconában, Faenzában, Parmában stb. az anarchisták nagyban működtették a dinamitot, vagy a petárdákat. Különösen Torliban öltött a helyzet komoly alakot; ott 19 petárdát dobáltak szét az utcákon, sőt a löportornyot is levegőbe akarták röpíteni. Az anarchisták oly botrányosan viselték magukat, hogy az elősiető katonaság sortűzet is adott, de senki sem

sérült meg. Még nagyobb aggodalmat keltet az azon mai jelentés, hogy a Napoly közelében, Salernóban levő mozdonygyárból ötszáz kilogramm dinamitot, a korfui görög katonai raktárból meg ötszáz kilogramm dinamitot és löportoloptak el. Hogy ily roppant tömeg robbanószert eltolvajlása hogyan sikerülhetett, az csakugyan meglepő, ámbar például Görögországban olyan nagy a korrupció s az államviszonyok annyira ziláltak, hogy ilyesmin sem szabad csodálkozni.

Régi magyar katonai eskümintá. Régi dolog, hogy a magyar rendek „Moria mur pro rege nostro!” fölkiáltását egy kicsinynek tetsző, de nagy horderejű esemény előzte meg. Pálffy János, a nagy nádor kikötötte, hogy a magyar seregek, magyar vezényszóra és magyar jelvények alatt küzdhessenek. Régi okiratok alapján közlik, hogy Mária Terézia alattvalói milyen esküvel fogadtak hűséget a királynőnek. A mai világban kétszeresen érdekes ez az esküforma, melyet nemcsak a tősgyökeres magyarok mondtak el, hanem a kecskemeti görögök is, a kik Mária Terézia idejében még az ottan porta oltalma és védnöksége alatt álltak:

„Én N. N. — ilyen volt az eskümintájok, — esküszöm, hogy én Török Császárhoz és az Eő birodalmához, Fenyés Portához, ugy az Törökországhoz volt hűségemnek és kötelességemnek ellene mondván, magam, feleségemmel, gyermekeimmel és az egész maradékimmal együtt, Fölséges Mária Terézia asszonyunknak, ugy mint magyarországi koronás királynénknak, és utána törvényesen koronázandó fölséges maradékinak, ugy azon magyarországi koronájának, igaz, hív, engedelmes jobbágya, és az egész Magyarországnak hűve leszek, s mindazokhoz tartozó hűségemet megtartom, ezen Magyarország élő törvényeit és szokásait, semmi uttal-móddal, se titkon, se világosan, szómmal vagy cselekelemmel meg nem sértem, se pedig megháborítani nem akarom, se külsőbéli ellenségnek fegyvert nem adok, se nem adatok, de teljes igyekezetemmel s ha a szükség ugy hozza magával, életemnek veszedelmé-

és a heves haragra lobbant állomásfőnök jelző fűtyülésére a vonat indulni kezdett, magával vive az utasokat, kik a waggonban még folyton veszekedtek.

Morin Lajos János könnyebben lélegzett s órájára tekintett. Meglepetve látta, hogy a veszekedés három percnyi késést idézett elő... És azután:

Morin egy szörnyű kiáltásban tört ki. A tovarobogott vonat után szaladt, vadul kiáltozott és kezeivel integetett, hogy a vonatról észrevegyék. Késő! A vonat éppen most robogott be iszonyu dörgéssel egy alagutba és eltűnt az éji sötétségben, parányi füstszálzót hagyva maga után.

III.

A Párisból jövő express-vonatnak öt perc múlva Russay-les-Livracba kellett érkeznie, a hol a vasúti sínek kereszteződtek; a három percnyi késés folytán tehát a két vonatnak, ha csak valami csoda nem történik, össze kell ütköznie. Az express-vonat a kisegítő vonatuak neki fog menni... Öt perc múlva!

Morin érezte, hogy szíve megszűnt dobogni s homlokáról hideg verejték gyöngyözött alá.

Mint valami automata, oly gépies léptekkel tért vissza irodájában s oda ült íróasztalához a zöld ernyővel ellátott lámpa elé. A hely otthonossága bántotta őt. Kivette zsebóráját és szeméi el nem hagyták az óramutatót.

— Egy perc!

E pillanatokban a két vonatnak szédítő sebességgel kell egymásba ütközniök, a nélkül, hogy valakinek sejtelmé lehetne ama sorsról, mely már a következő pillanatban

érni fogja. Az utazók tréfálnak a waggonban, némelyek jóízűen nevetnek, pénzt olvasnak vagy történeteket mesélnek egymásnak. A gyerekek alszanak anyjuk ölében; fiatal emberek szerelmet sutognak imádoztaikkal. — Mások talán esznek, isznak, vagy mélyen és nyugodtan alszanak. Ez utóbbiak a boldogok.

Asztalánál ülve, a zöld ernyővel borított lámpa előtt, óráját kezében tartva Morin mindezt oly élénken képzelte maga elebe, hogy hideg borzongás futotta át egész testét. Megszámlálta az utasokat, ismerte korukat, tekintete átlátta egész életpályájukat. Ugy érezte, mintha borzasztó delejeslátás szállta volna meg. Minden utast látni vélt s az egyiket jobban szánta, mint a másikat. — Az egyik sorsának tudata mélyen belenyilalt szívébe, míg a másik fájdalma csaknem érzéktelenül hagyta. — Rettenetes látományában látta őket, követte őket a halálba s ugy tetszett neki, mintha valamennyit ismerné, valamennyit szeretné.

— Két perc!

Ugyazonazon érzelmek és látványok. — Azonban a mint órájára nézett, egyszerre csak könybe lábadt, mert képzeletében egy gyermeket pillantott meg, ki éppen akkor halt meg, midőn álmából fölrezzent. Két szerelmes csókolódzott az egyik waggonban és Morin egész hangosan, tért és időt nem is figyelve, így kiáltott:

— Siessetek, gyerekek!

A másodperczmutató oly gyorsan forgott és az óra ketyegése a szegény állomásfőnököt körülvevő, borzasztó csendben hallható volt.

— Három perc!

Almában Morin két rettenetes hosszú sinpárt látott, melyek zöld karfák között,

lombékesített fák mellett egy szép vidéken vonultak keresztül két végtelen sorba elhelyezett táviradarudak között. — Ez a két sinpár, melyek eleinte egyenközleg haladtak egymás mellett, lassankint egymáshoz közeledtek, hogy egy pontban messék egymást.

Ez a pont az állomásfőnök kidüldelt szeméi előtt az iroda falán, egy naptár mellett tűnt fel s itt lógott egy kis tükör is.

— Négy perc!

Morin rémulve sikoltott fel, mert a tükörben egy fehérhaju, rettenetes kísértetet látott. Nem tudta, hogy ő az. — Gondolata visszatért a két egymásra rohanó vonathoz és roppantul szenvedett, hogy nem látta mind a kettőt egyszerre, hanem csak felváltva. Ugy tetszett előtte, mintha a baloldali vonat, ha jobbra tekintett, szemrehányást tenne neki.

— Öt perc!

Morin örületes robbanást, fantasztikus dörgést hallott, égig halló csörömpölését a vasaknak, ordítást, mely a tenger csattogását tulszárnyalhatta volna, éles és sivító fűtyöt, mintha a pokol szellentüjén bocsjították volna ki az ott összesűrűsödött gözt. Mindezekbe halálkiáltások vegyültek s azután egy rettenetes chaos terül el előtte vonagló testekből, szétzuzott testrészekből, törzstelen fejekből és fejtelen törzsekből, karokból, lábszárakból... Kiké lehettek mindezek?

— Vége van! — szólt halkán a főnök.

— Szerencsés utat!

És most... kezeit zsebeibe mélyesztette és kiment a Perronra vidáman fűtyörészve.

Valóban vége volt! (Francziából.)

vel 's vérontással is fölséges asszonyunkat, úgy mint Magyarország koronás királynéját és fölséges maradékit, Magyarország koronáját és az országot, úgy az törvényeit óltalmazom és megtartom, ellenségének ellensége 's barátjának barátja leszek. Melyeknek híven leendő megtartására magamat és maradékimat kötelezem. Isten úgy segítjen!"

Nevet már.

— Melyik furfangosabb? —

Már teljes három perc telt el és a kis menyecske még mindig duzzog. Gyönyörű kék szemei a kezében tartott könyvbe mélyednek; jobb karját az ablak támlányára nyugtatja, mintha a szobában semmi sem érdekelné.

Pedig ott van, tőle alig öt lépésre, a férj is, a ki szintén elmerülni látszik egy lap olvasásába. De az ő szemei is fel-felpillantanak és koronkint megszólal:

— Még sem nevet? Még mindig haragszik?

Az asszonyka nem válaszol. Még melyebbre hajtja fejét, aztán hirtelen fölveti s szinte daczosan, kitekint az ablakon.

— Hát nem akar megjavulni? — kezdé ismét a férj. — Nem látja be, hogy nekem jogom volt ahhoz a megjegyzéshez. Kérdeje meg akármelyik barátját: illik-e, hogy egy férjes nő mindig az ablaknál üljön?

A nő most sem válaszol. Arca komoly, szemei mészázva tekintenek az utcán járókra.

Csend áll be ismét. A férj látja, hogy a menyecske ugyancsak tartja magát. Fölkáll tehát és közeleg:

— Nézze, édes, felejtük el az egész dolgot. Nem mondtam semmit. Csak ne legyen ilyen szigorúan komoly. Tekintsen csak a tükörbe: egy cseppet sem illik önnek az a komolyság. Nevéssen egy kicsit, ugyan nevéssen már!

Az asszonyka nem nevet. Sőt ugyancsak feddő tekintetűt vett a férjre s mikor ez a kezét meg akarja fogni, elutasítón emeli fel karját.

A férfi arca vörös lesz, szeme szikrázik. Megáll, nem tudja, mit szóljon, majd lassan hátrálva, ismét leül. És nézi felesége kedves arcát, melyet ilyen komolynak még sohasem látott s melynek üde elevenességét, hamvas tisztaságát, gödröskéinek báját, mosolyának varázsa nem találja fel sehol, csak ott, azon a szép, azon a komoly arcon.

A pillanatnyi nehezteles elröppül. A ki szerelmes, nem haragszik. És hamiskás mosoly jelenik meg a férj ajkai fölött. Majd zsebébe nyúl és arcképet vesz elő. Aztán épen szembe áll nevéssel és a képet nézegeti.

A menyecske látja, hogy férje valamit néz. Azt is látja, hogy a férj, mikor észreveszi, hogy őt is észrevették, szinte megijedve rejti el a képet és csak a szoba másik szögletében veszi ismét elő s csókokkal halmozza el a hideg papirost, közben pedig titkos pillantásokat vett neje felé, lesve a hatást.

A hatás nem is marad el. A menyecske hátat fordít az ablaknak, leteszi a könyvet és kis kezeit összecsapva, hangosan, édesen fölkiacag:

— Azt hiszi, féltékeny leszek? Hisz az én arcképeim!

A férj pedig, a leleplezett férj, odafut a nevéssel asszonykához és még azzal sem törődik, hogy az utcáról valaki meglátja, hanem átöleli; tele csókolja arcát, haját, szemét, főleg pedig mosolygó, piros ajkát és kibékülve mondja:

— Csak hogy már nem haragszol anygádom. Csak nevéssen, nevéssen...

HIREK.

— **Műkiállítás Nagybecskereken.** A megyeház palotájának egyik szárnyában ma délelőtt nyílt meg egy műkiállítás, mely e nemből bizonyára az első Nagybecskereken. Nagy fáradság és sok kitarás árán hozta létre a fiatalabb festőgeneráció egyik legtehetségesebb tagja, Kp. Kovács László, a ki a budapesti képműkiállításokon is szép sikert aratott s a kit csak nemrég a zágrábi képművészeti társaság dicsérő oklevéllel tüntetett ki. Segítségére volt nehez és uttörő munkájában Streitmann Antal, a főgymnasium kitűnő rajztanára, a kinek képei szintén egy természet foglalnak le és Brauneisz József, a Deutsch Zsig-

mond-féle műkertészeti üzletvezetője, a ki ügyesen és izléseesen díszítette fel a termeket dísznövényekkel és virágokkal.

A kiállított festmények összesen négy nagy teremben vannak elhelyezve. Ezek közül háromban Kp. Kovács László festményei vannak elhelyezve. A képek közt van néhány sok erővel és tehetséggel megfestett nagyobb eredeti kompozíció, számos apró genre kép, több akvarell és néhány igen sikerült kópia. A negyedik teremben Streitmann tanár képeit látjuk s ezek között néhány olyat, melyek az első tekintetre lekötik a figyelmet, melyet a legnagyobb mértékben meg is érdemelnek. Ezek közül megemlíthetjük Lauka Gusztáv arcképét és Marilla-fürdő több regényes részletének képeit, a melyek sok elevenességgel s ragyogó színekkel vannak megfestve.

Az ötödik termet a rögtönzött virágkiállítás foglalja le, mely szintén meglepően szép s mely dicséretére válik Deutsch Zsigmond (a feliratok német nyelven szerint: „Sig. Deutsch“) műkertészeti és Brauneisz Józsefnek, a rendezőnek. Általán az egész kiállítás várakozáson felül sikerült s nagyérdemű.

A kiállítást ma délelőtt teljes csendben Rónay Jenő főispán nyitotta meg, a ki nevével és vendégével, Vlachovits Melanie kisasszonnyal jelent meg. Ott voltak továbbá: Mihalicz Ödön dr. nevével, Daniel László helyettes alispán, Bakalovich Ágost és Lebanovics főszolgabírók, Kiss Elemér stb.

A vendégek hosszan időztek a termekben s nagy figyelemmel és érdeklődéssel tekintették meg a kiállított festményeket.

Több közülök nyomban el is kelt. Így Rónay Jenő főispán, Brájjer Lajos dr. és Spiro Károly vásároltak meg egy-egy képet.

A közönség számára, a mai naptól kezdve úgy délelőtt, mint délután díjtalanul nyitva állanak a termek. Nincs kétségünk benne, hogy számosan fogják látogatni, mint olyat, mely a város kulturális fejlődésében nagy és jelentőségteljes eseményt képez.

A kiállított festmények száma ez idő szerint 76. Közélebb azonban, a napokban kiállítandó akvarellel együtt a képek száma alighanem eléri majd a százat.

A kiállítás e hó 16-ig marad nyitva.

— **Székely-Keve községnek** hovatartozása tárgyában közlelt határozott a belügyminiszter és határozatát már tudatta is a vármegye közönségével. Ezek szerint Székely-Keve nagyközség, mely részben Temes, részben Torontál vármegyékben fekvő területekből alakult, végleg Temes megyébe bekebelezett be, a mint arra nézve annak idején a két törvényhatóság meg is egyezett. A község Torontál megyében fekvő 991 holdnyi területű része Temes megye területébe csatolatik át és a község Temes megye kubini járásába osztatik be.

— **Bál.** A nagybecskereki ifjuság több lelkes tagja egy ma délután 2 órakor megtartott értekezleten elhatározta, hogy f. hó 16-án (hétfőn) a tavaszi közgyűlés napján, este 9 órai kezdettel a kaszinó helyiségeiben, Zombori Rónay Jenőné, szeretett főispánunk bájos neje tiszteletére, fényes bált rendez. A meghívók e napokban küldetnek szét. Belépti díj nincs, a meghívó egyszerűsmind belépti jegyül szolgál. A rendezőbizottság állatárságunk következő tagjaiból: Bene Dezső, Bobor Gyula, Brájjer Lajos dr., Bocskor Kálmán, Fornszek Béla,

Feilitzsch Berthold báró, Filkovic Boldizsár, Gyertyánffy Jenő, Hollaender Mór dr., Hauser Károly báró, Horváth Zoltán, Knab Ádám, Kp. Kovács László, Kajtár Jenő, Kiss János dr., Krsztics János, Milassin Kálmán dr., Magyar Károly dr., Poroszkay Béla, Reitter Oszkár, Streitmann Antal, Tószögi Andor dr., Weiss Sándor, Zsiros Endre.

— **A második kaszinóestély** szombaton, e hó 7-én fog megtartatni a kaszinó helyiségeiben. Hivatalosak rá a kaszinó tagjai és azok vendégei. Belépti díjat csak a férfiak fizetnek és pedig fejéenként 1 frtot.

— **Flórián napját** a szokásos ünnepélyességek között ülték meg ma dérek tűzoltóink. Délelőtt 9 órakor felvonultak a megyeháza udvarába, hogy onnan parancsnokuk őrizete alatt levő egyleti zászlójukat elhozzák, mire aztán testületileg a plébánia-templomba vonultak. Itt Schaeffer Antal pápai praelatus mondott fényes misét Szent-Flórián tiszteletére. Délután 3 órakor zeneszó mellett kivonultak az erdőbe, s mire e sorok napvilágot látnak, még kedélyesen mulatnak a zöldben. A ki dolgozik az mulasson is, pedig mindenki tudja, hogy ott a hol szükség van munkás kézre, a mi tűzoltóink sohasem késnek.

— **A sáskák ellen.** A mezőgazdák veszélyes ellenségei, a sáskák, e hónapban kelnek ki petéikből. Most van hát az ideje annak, hogy egy hatóságok, mint az egyesek mindent megtegyenek arra nézve, hogy az esetleg keletkező baj csirájában elfojtassék. A sáskairtas tárgyában a vármegye alispáni hivatala ma szigorú rendeletet bocsátott ki, melyben meghagyja a főszolgabírónak, hogy ez ügyben a fenálló szabályrendelet értelmében pontosan járjanak el és a rendelet egyes pontjait az egyes községekben többször hirdettessék ki.

— **Lóverseny Szegeden.** A szegedi lóversenyek vasárnap folytak le nagy érdeklődés mellett. A felhős, esőre hajló idő daczára a versenytér tribünje egészen megtelt előkelő, díszes közönséggel. A verseny lefolyása a következő volt: Az „egyleti díj“ 100 forintját Wolford Miklós „Linka“-ja nyerte el; a „honvédtisztek akadályversenyében“ Kovács Kázmér „Játék“ nevű lova győzött, Szeged város díját Kazy András „Csinos“-a nyerte meg; az „egyleti tiszteletdíj“-at Gergely Miklós honvéd főhadnagy „Jupiter“-je nyerte meg; Szeged város második versenydíjában Dobó Imre „Livno“-ja győzött; A „szegedi hölgyek díját“ báró Podmaniczky Endre „Nem kaptál nevet“ nevű lova nyerte el és végül a „vadászverseny“-ben Brezán István szakaszvezető győzött. A versenyt este a „Tisza“-szállóban fényes bankett követte.

— **A kis pörkölt.** Élvezni akart a vidékről bekevert Dani bácsi. Élvezni valami olyat, mihez ritkán jut hozzá. Elhatározta, hogy bemegy valamelyik sörházba viláreggelizni. Előre is nagyokat csettentett a nyelvvel a jőféle habzó sörre és a párolgó, étvágygerjesztő kis pörköltre gondolva. A pinczér szolgálatkészen megállt előtte.

— Kérek egy pohár sört!

Míg a sör elhozódott háborítlanul átadta magát annak az élvezetnek, hogy meghányta-vetette magában, hogy mit is hozasson: magyar gulyást-e vagy pörköltet. Végre is lajblja gombjai felhasználásával eldöntötte a fogas kérdést. Kis pörkölt jött ki, hát ezt kellett mehozatni.

— Hozzon egy kis pörköltet!

A pinczér szaladni akar, de az öreg visszatartja.

— Hó! Nem oda Buda. Nekem nem olyan közönséges kis pörkölt kell ám.

— Krmlásan?

— Hát sok leve legyen.

— Igenis hozom.

— Hó! A hus legyen egy kicsit porczogós.

— Igenis...

— Hó! Egy kicsit bönnyés...

— Igenis...

— Egy kicsi rágós is legyen benne.

— Igenis.

— Aztán a leve ne legyen nagyon paprikás, inkább zsiros.

— Igenis.

— De azért szép piros legyen.

— Igenis.

— Hagyma is lehet benne, de nem sok.

— Igenis.

— A krumpli jól meg legyen főzve.

— Igenis.

— De azért nagyon puha ne legyen.

— Igenis.

Aztán elrohant a pinczér ur s a mindenféle képen körülírt ételt megrendelte a konyhán a következőképen:

— Ein Kalbspörkölt! — lévén a hivatalos pinczérnyelv német.

... És nem lehetetlen, hogy az öreg ur abban a szent meggyőződésben falatozott, hogy a kis pörkölt az ő saját külön utasítási nyomán készült.

— **Csernovics Péterről.** A „Bácskai Ellenőr“ az elhunyt temesi gróf és volt kir. biztosról a következő érdekes adatokat mondja el: Az 1861. évi karlóczai szerb kongresszusnak Csernovics Péter is tagja lévén — ő Filippovich osztrák generálist és királyi biztost csakugyan fitymálta és keresve kereste az alkalmat, hogy hazafi ságának és az alkotmányhoz való ragaszkodásának jelét adja. Ezzel akarva buzditani szerb atyafiai is, hogy az alkotmány visszaállítását tárgyazó óhajban őt szintén kövessék. Észrevette ezt Filippovich és szíve mélyéből gyűlölte őt Csernovics Péter érzületéből titkot nem csinált és így a kongresszus megnyitása után nem sokára kenyértörésre került köztük a dolog. Csernovics Péter Filippovich generálist első felszólalásában irányatosan — királyi biztosnak czimezte — Filippovich figyelmeztette Csernovics Pétert, hogy ő cs. és kir. biztos és hogy így czimezze őt; mire Csernovics Péter így felelt: „Az ebadta, én neki többet adok és ő nem fogadja — hát jól van, ha kívánja legyen császári biztos, de én annak el nem ismerem.“ — A másik anekdota következő: A harminczas években Csernovics Péter két társával a szent földön Jeruzsálemben járt. Bemutatva magát a gör. kel. vallású patriarchának, kérte őt, hogy anyjéért tartson egy gyászmisét. A patriarcha a kérésnek engedett, de meghökkenve, a midőn Csernovics Péter azt terjesztette elő, hogy ő a gyászmisét úgy kívánja megtartatni, hogy azon az összes püspökök a patriarchával együtt részt vegyenek. — A patriarcha megjegyezte, hogy ez drága kívánság, a mire Csernovics Péter négyezer darab arany mise pénzt letett és a gyászmise megtartatott. A mise végzetével Csernovics a jelen volt két magyar barátjának azt mondta, hogy: élhetnek ugyan soká, de egyszerre ennyi kirukkolt (saját szavai) püspököt egyikük sem fog életében látni.

— **Érdekes eljegyzés.** A freudenau gyepen hétfőn érdekes eljegyzésről beszélgettek Kinszky Ferdinánd gróf, a hadsereg egyik legdaliásabb tisztje, eljegyezte Auersperg Aglaja hercegnőt. Auersperg hercegnő, a ki évek hosszú során át Mária Valéria főhercegnő játszótársa volt, bajos, kékszemű, szőke hajú leány. A fiatal pár közelebbi ismerősei különben már a pozsonyi versenyeken is tudtak az eljegyzésről. Kinszky gróf az első napon Penderelen lovagolt és maga mondta, hogy a nagy Steeple-chase alkal-mával Titus lovasa lesz. Másnap azonban hirtelen új lovaat szereztek e lő számára, mert a gróf elutazott. Valószínűleg menyasszonya vette rá, hogy mondjon le a szép, de veszedelmes dicsőségről.

— **Pánik egy színházban.** Nyiregyházán vasárnap este nagyon tüzesen kezdődött a debreczeni színtársulat nyári szezonja. A Czigánybárót adták, Saffi szerepében Réthy Laurával. A közönség még a primadonna hatalmas czigány dalának hatását érezte, midőn hirtelen kápráztató vilá-gosság támadt a színpadon s valaki elkiáltotta, hogy: Ég a színház! Óriási riadalom, telongás, jajveszékélés támadt erre. Mindenki azt hitte, hogy a színház ég; a kö-

zönség rémülten tódult ki a színpadból, a színpadon volt szereplők is mind kimene-kültek. Nem a színház égett ugyan, hanem a közel szomszédságában egy nagy eczet-gyár állt lángokban. A színpadba azonban a lángok teljesen belátszóttak, úgy hogy a zsufolt ház közönsége egy perc alatt átélte a színházéges pánikját. Az előadást termé-szetesen nem lehetett folytatni. Pár pillanat alatt a színpad egészen üres volt. Baleset nem történt.

— **Dinamit egy parasztházban.** Lis-sováról jelentik, hogy a magyar államvasut közeli majdáni 480. számú őrház, eddig ismeretlen tettesek kirabolták s egyéb apróságokon kívül elvitték Zsujka Pável vasuti őrs összekuporgatott vagyonát, 491 frtot. Az őrs egy napra szabadságon volt s dolgában egy tizenhat éves gyer-mekkel helyettesítette magát. Ez is be-ment Lissovára a vasuti főnök rendeleteit átvenni s a rablók ezt az alkalmat hasz-nálták föl, hogy az elhagyott őrházba be-törjenek s elvigyék onnan a pénzt. A gyanu többek közt egy Albu Aleita nevű parasztra hárul, a ki már hasonló tényekért vizsgálat alatt is állott. Házkutatást tartottak nyom-ban nála s ez alkalommal arra a föltűnő dologra bukkantak, hogy az egyszerű pa-rasztnál dynamit robbantóporok, gyújtók és „gyuzsinórok“ voltak, még pedig nagyobb mennyiségben. Kitől, hol vette az irtószereket, eddig nem val-lotta be. Letartóztatták.

Táviratok.

Országgyűlés.

(A képviselőház ülése május hó 4-én.)

Budapest, május 4. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A képviselőház mai ülése csendesen kezdődött, s zajjal nagy izgalom között végződött.

Előbb a földmívelési tárca költségvetése került napirendre. Hozzá szó-ltak: Csigó Pál, Münnich Aurél, Bethlen Balázs gróf, a költségvetés elfogadása mellett és Hajós József, Bujanovics Sándor, Uray Imre, Makfalvi ellene.

Majd Gromon Dezső, honvédelmi államtitkár felelt Thaly Kálmán interpellációjára a debreczeni katonai affaire ügyében. Elmondta, hogy az a közös hadseregbeli tiszt, a ki a köz-honvédelmet bántalmazta, fegyelmileg büntetve lett, s 10 napi szoba-fogságot kapott.

Az államtitkár válasza után Thaly Kálmán emelt szót, követelve: hogy a tiszt neveztessék meg.

Gromon Dezső ezt megtagadja, mert szerinte a tiszt megnevezése nem volna egyéb, mint annak másodszori megbüntetése.

Az elnök erre szavazás alá bocsátotta, vajjon a ház tudomásul veszi-e az államtitkár válaszát, vagy sem?

A ház többsége a tudomásvétel mellett nyilatkozott, a mi az ellenzéket féktelen dühre ragadta.

Roppant zaj keletkezett.

Ugron Gábor izgatottan kiáltotta: „Hitvány, gyáva országgyűlés, mely ezt eltűri!”

Horváth Gyula pedig harsány hangon tette hozzá: **„En pedig disznó-gazembernek mondom azt a tisz-tet, majd így megnevezi magát!”**

Az izgalom lecsillapulta után Ónody interpellált.

Zalka püspök a hírlapírókról.

Budapest, május 4. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Győről jelentik, hogy

Zalka püspök jubileumára nagyban ké-szülnek. A püspököt ez alkalomból felke-reste egy hírlapíró, a ki előtt a püspök így nyilatkozott: „Voltam én is hírlap-író, a mikor a „Religió“-t szerkesz-tettem. Értek is hozzá és tudom, hogy az ujságírás művészete nem könnyű dolog!”

A pápa és az antiszemiták.

Budapest, május 4. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Rómából jelentik, hogy a pápa közelebb két magyar főpap előtt élesen el-ítélve nyilatkozott az anti-szemitákról. A főpapok erre pápai beavatkozást kértek, mire a pápa ki-jelentette, hogy ily kicsinyes ügyekbe nem avatkozhatik.

Estély Jókainál.

Budapest, május 4. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Jókai Mór tegnap este Czóbel Minka költőnő tiszteletére fényes estélyt adott. Az estélyen a közelet, iroda-lom és művészet számos kitünősége vett részt.

Duse Eleonora diadala.

Budapest, május 4. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Duse Eleonora, a hir-neves olasz művésznő, tegnap „Fernand“-ban lépett fel s diadala az eddigieknél még teljesebb volt. A kritikusok valóságos extazissal irnak róla. Az előadáson jelen volt Szapáry Gyula gróf miniszterelnök is nejevel.

Közgazdaság.

A budapesti gabnatözsdekről.

Budapest, május 3. (A „Torontál“ eredeti távirata.)

Határidő-üzlet:

Buza tavaszra 8.61—63.

Buza ősze 8.20—22.

Tengeri máj.—jun. 4.87—89.

Zab tavaszra 5.03—05.

Zab ősze 5.46—48.

Időjárás: derült.

Vegyes közlemények.

— **A vetések állásáról** ujabban a kö-vetkezőket közölhetjük: Fehértemplomi jelentések szerint, ott a környéken a veté-sek igen szépen állanak s a beállott ked-vező enyhe időjárás hatása alatt gyarapod-nak; általában a buza jobban áll, mint a rozs, bokrosodik, üde zöld színű. A tava-sziak elvetése most is folyik még, de az idő szerint tulnyomólag a kukoricza ve-tésével foglalkozik a gazdaközönség. A mesterséges és természetes takarmányt termő földeken a fűnöves jól megindult, a legelők is szépen zöldelnek. A gyümölcsfák jobbára mindenütt gazdagon virágoztak a barack kivételével, melyből csekélyebb termést várhatni — jó terméseredményre számíthatni. A homokszőlők a multkori fagyoktól sokat szenvedtek. Bánlak. Az eső a növényzetet felfrissítette; a buza he-lyenkint csaknem tulbuja, itt-ott azonban különösen a homoki részeken sárgásszinű és gyenge, de remélhetőleg ez is javulni fog. A tavaszi vetések szintén szépek; a későiek eléggé egyenletesen kelnek. A ku-koricza vetését néhány nap mulva befejezik s minthogy kedvező időjárásban vetették el, jól fog kelni. A mesterséges takarmá-nyosok kielégítőnek jelezhetők. Ó Becse. A buzavetések most még középszerűen állanak; a későiek a koraiaknál jobbak, ez utóbbiak ritkák és gazosak. Az árpa és zab jó közepesen áll, sajnos, igen sok gaz van, különösen az árpavetések között. A tavasziaknak a fagy nem ártott. A ku-koriczavetést nagyobbára befejezték; a mo-hart is elvetették. A luczerna száraz, me-leg időt óhajt, a sok esőzést s nyli. A le-gelők még mindig gyengék.

Az 1860-iki államsorsjegyek kedden Bécsben történt nyereményhúzásánál a főnyereményt a 17510 sor. 17 sz. nyerte. 50,000 frtot nyert: 4666 - 10. 25,000 frtot nyert: 16770 - 5. 10,000 frtot nyertek: 4957 - 18 és 19981 - 1. 5000 frtot nyertek: 484 - 3 1632 - 10 1705 - 11705 - 6 3889 - 18 4234 - 12 4783 - 19 4957 - 5 7100 - 6 9162 - 14 9458 - 5 14903 - 11 15751 - 13 17716 - 16 19096 - 13.

Az osztrák hitelsorsjegyek keddi húzásánál a főnyeremény a 2911 sorozat 55 számú jegyre esett. 30,000 frtot nyert a 359 sorozat 80 szám. 15,000 frtot a 359 sorozat 42 szám. 5000 frtot a 947 sorozat 70 szám. 974 sorozat 38 szám. 2000 frtot 2282 sorozat 2 szám és 2572 sorozat 12 szám.

Budapest-kőbányai sertéskereske delmi csarnok. 1892. május 2. Hizott sertés árak: I. Magyar elsőrendű: Öreg nehéz (páronként 400 klgrammon felüli sulyban) 45 1/2 - 46 krig. Öreg közép (páronként 300 - 400 klgr. sulyban) 45 - 45 1/2 kr. Fiatal nehéz (páronként 320 klgron felüli sulyban) 47 - 47 1/2 krig. Fiatal közép (pkint 251 - 320 klgr. sulyban) 46 1/2 - 47 krig. Fiatal könnyű (páronként 250 klgrig terjedő sulyban) 47 - 48 krig. - II. Magyar szedett: Nehéz (pkint 280 klgron felüli sulyban) 45 1/2 - 46 kr. Közép (páronként 220 - 280 klgr. sulyban) 46 - 47 krig. Könnyű (páronként 220 kilogrammig terjedő sulyb.) 47 - 48 krig. Szerbiai: Nehéz (páronként 260 klgron felüli sulyban) 46 - 46 1/2 krig. Közép (pkint 220 - 260 klgr sulyban) 46 - 46 1/2 krig. Könnyű (pkint 220 klgrig terjedő sulyban) 46 1/2 - 46 1/2 krig. Sertésletszám 1892. április hó 29-an volt készlet 150354 drb. 1892. máj. hó 1-én felhajtott 3736 drb. - 1892. máj. hó 1-én elszállított 1394 drb. - 1892. máj. hó 2-an maradt készletben 152696 drb. - A hizottsértés üzletirányzata: Az üzlet kissé kellemesebb.

REGÉNY-CSARNOK.

Irén.

Regény.

- A „Torontál” számára írta: -
Scossa Dezső.

(14-ik folytatás.)

A huszártiszt és a hírlapíró karöltve haladtak át a sárt folyosón.

- Nos, hogy tetszik? - kérde a hírlapíró.

- Pompás és elvemnek egészen megfelelő; jól eszik, iszik az ember s énnekem más czélom nincs.

- Az estélyt érted, ugy-e?

- Természetesen.

- En Irénről beszéltem.

- Ah ugy! Nagyszerű egy asszony, valóságos csillag! - mondá elragadtatással.

Ezalatt áthaladtak a folyosón s Regéczi szivarral szolgált. A két kellemes félhomályu szobában már néhány öreg ur volt, kik a kártya-parthoz éppen szervezkedtek. Eraszt is belépett s becsapta maga után az ajtót; Argus az íróasztalhoz ült és papirozt kért tőle. Eraszt mindent fölhányt, míg egy darabot elötudott keresni; tudta, hogy a hírlapíró mit ír s eles lelkifurdalást érzett, hogy nem mondott tosztot. Milyen diadal lenne holnap nevét a lapokban olvasni!

A huszár megveregette barátja vállát s tréfásan mondta neki:

- Te, ki ne felejts bennünket a notabilitások közül! - s karonfogva a bámuló Erasztot, tovább ment vele.

Regéczi egy inassal veszekedett s a szobákban a kártyák egyhangu asztalhoz-vevésén kívül csak a toll perczegése zavarta a csendet. A béli tudósítás hamar elkészült s Eraszt ur diadallal szalajtott el egy inassal a szerkesztőségbe.

A táncsteremben ezalatt megkezdődött a táncz, Chloe a gróffal csak úgy repült, boldogan nyugtatva vállán karjait. Irén nem

tánczolt, garde-des-dames-okkal a mellékszobába vonult és az ifju Oszlányival beszélgetett, a ki pillanatig sem tágitott mellette. Argus és barátja szintén visszatértek s figyelmeztették egymást az egymás mellett ülőkre.

- Még megerjük, hogy Kornél megnősül - mondá némi gunynyal az egyik.

- Nagy szükség volna rá, - felelte rá a másik, egykedvűen, - a mint hallom, hitelezői nem akarják tovább eltartani.

Azután ők is a tánczoló közbe vegyültek. Az ár visszatérhetetlenül és szakadatlanul folyt s véget érni nem akart. Ezt a balga mulatságot elveiknél fogva megvették ugyan, de akadékoskodni, a rendet zavarni vagy a különös mozdulatok fölött hangos kacajjal kísért megjegyzéseket tenni nagyon jó mulatságnak tartották. A cigány fölvilányozta az ifjuságot s egyik csárdás a másikat követte. Tüntetni akartak-e azokkal szemben, a kik elleneztek, vagy valóban jókedv idézte-e elő a lelkesedést, ki tudná; elég az hozzá, hogy Derecsery gróf érczes tenorján újra meg újra csárdást huzatott és a mit ő tett, az előtt föltétlen meghódolást követelt. Regécziné el volt ragadtatva az előkelő magatartás fölött s büszkén hangoztatta, hogy az ő estélyétől kezdve lesz a csárdás a budapesti crème de la crème elfogadott tánczáva.

Irén éjjel után távozott. Csöndesen és észrevétlenül akarta azt tenni, de Regécziné olyan lármát csapott, hogy néhányan észre vették szándékát s hozzá siettek. A háziakat immár sorra kellett ölelnie, de kegyével leginkább Oszlányi Kornél bárót tüntette ki, többször kezét szorítván vele és kegyesen megengedvén, hogy meglátogassa, - s azután a hajlongása közben a földet kaparó Eraszt urtól s a bókjaival még egyszer készen álló ezredestől egészen kocsijáig kísérve elhajtattott.

Oszlányi Kornél, mint a kinek már itt dolga nincs, csakhamar szintén eltűnt; fűtyürézve haladt le a szönyeges lépcsőn s egy légszeszlángnál meggyújtá szivarját. Regécziné és Oszlányi ezredes örömmel állapították meg az est sikerét. Regécziné még leányaira való tekintettel is várt valamit: - a gróftot nagyon alkalmasnak találta czéljai kivitelére és annak viselete némi reményt nyújtott, ugy hogy az ellágyult anya Chloet egy melléktérben megölelte és „kis grófné”-nak nevezte.

A hajnal szórta csak szét a társaságot, és mikor reggel szürkülni kezdett s a család egyedül maradt, Regécziné Dorindát és Alexandrát az ablakhoz vezette.

- Nézzétek, a nap éppen most kelt föl, ez a mi napunk! - mondá magasra emelt fövel.

Kétségkívül a nagyvilágba való belépést értette alatta, a mely czéljainak fölvirradtát jelenté.

VI.

„Irén a világba lépett!” Ez volt a jelző, a mit a főváros körei hangoztattak. A klub, a színház, az utca, mind ezzel volt tele. Azok közé tartozott, a kik minduntalan adnak dolgot a közbeszédnek, a mely a nélkül is szeret velük foglalkozni.

Most a házat rendeztette be egészen ujonnan, pazar fényvel, majd filigrán fogatát bámulták, a mit maga hajtott, a tenyérnyi bakon kicsiny groommal, majd imét pikáns ka'andokat történtettek meg vele, a mik minden alapot nélkülöztek ugyan, de nagyon alkalmasak voltak a laikusok bámulatára és a közérdeklődés felcsigázására. (Folyt. köv.)

Nyilttér.*)

Butorszállítás és költözködés.

* Az e rovat alatt közöltéért nem vállal felelősséget a szerk.

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1892 május 1-től.

Menetrend a Nagykikinda—nbecskerei vasútvonalon.

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskek.	3512	3514	3502
	v. v.	v. v.	sz. v.
	I.II.III. osztály		
Budapest ind.	6.30	8.25	2.35
Temesvár "	9.50	11.20	4.00
Nagy-Kikinda "	3.05	4.05	7.20
Karlova "	4.09	4.46	8.04
Beodra "	4.28	4.57	8.19
Török-Becse—Aracs "	5.36	5.36	9.02
Kumán "	6.08	5.56	9.22
Melencze "	6.40	6.15	9.42
Ellemér "	7.09	6.34	10.01
Nagy-Becskek "	7.33	6.51	10.15
			érk.

Nagy-Becskek—Nagy-Kikinda.	3501	3511	3513
	sz. v.	v. v.	v. v.
	I.II.III. osztály		
Nagy-Becskek . . . . . ind.	5.50	12.00	7.20
Ellemér . . . . . "	6.08	12.21	7.44
Melencze . . . . . "	6.30	12.51	8.16
Kumán . . . . . "	6.46	1.11	8.37
Török-Becse—Aracs . . . . . "	7.11	1.49	9.19
Beodra . . . . . "	7.45	2.29	10.04
Karlova . . . . . "	7.56	2.42	10.32
Nagy-Kikinda . . . . . ér.	8.36	1.30	11.13
Temesvár . . . . . "	—	5.20	4.24
Budapest . . . . . "	1.20	—	8.15

Menetrend a Torontáli helyi érdekű vasutak vonalain.

Versecz—Nagy-Becskek.	3645*	3602	3612
	v. v.	sz. v.	v. v.
	I.II.III. o.		
Versecz . . . . . ind.	5.50	2.20	
Versecz-Rét . . . . . "	5.57	2.25	
*Temes-Paulis . . . . . "	6.03	2.32	
Bethlen-Tanya . . . . . "	6.11	2.42	
*Szivattyutelep . . . . . "	6.22	2.55	
*London-Tanya . . . . . "	6.29	3.04	
Nagy-Margita . . . . . "	6.37	3.18	
Zichyfalva . . . . . "	6.49	3.25	
Györgyháza . . . . . "	7.01	3.40	
Szécsénfalva . . . . . "	7.16	3.57	
O-Lécz . . . . . "	7.24	4.07	
Kanak . . . . . "	7.33	4.19	
Bóka . . . . . "	7.49	4.38	
Szécsány . . . . . ér.	8.00	4.52	
	Párdány 1. alul.		
Szécsány . . . . . ind.	4.01	8.10	5.07
Szárcsa . . . . . "	4.27	8.24	5.24
*Lajosmajor . . . . . "	4.41	8.37	5.37
Pusztá-Kenderes . . . . . "	4.50	8.43	5.46
Lázárföld . . . . . "	5.01	8.51	5.57
Nagy-Becskek-Bégapart . . . . . "	5.32	9.15	6.31
Nagy-Becskek . . . . . ér.	—	—	6.35

Nagy-Becskek—Versecz.	3601	3611
	sz. v.	v. v.
	1., 2., 3. o.	
Nagy-Becskek . . . . . ind.	8.15	—
Nagy-Becskek-Bégapart . . . . . "	8.22	5.25
Lázárföld . . . . . "	8.50	5.58
Pusztá-Kenderes . . . . . "	8.56	6.06
*Lajosmajor . . . . . "	9.2	6.14
Szárcsa . . . . . "	9.16	6.30
Szécsány . . . . . ér.	9.29	6.45
Szécsány . . . . . ind.	9.44	7.00
Bóka . . . . . "	9.57	7.15
Kanak . . . . . "	10.14	7.35
O-Lécz . . . . . "	10.23	7.46
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy . . . . . "	10.32	7.58
Györgyháza . . . . . "	10.42	8.10
Zichyfalva . . . . . "	10.54	8.27
Nagy-Margita . . . . . "	11.09	8.43
*London-Tanya . . . . . "	11.18	8.52
*Szivattyutelep . . . . . "	11.26	9.01
Bethlen-Tanya . . . . . "	11.39	9.15
*Temes-Paulis . . . . . "	11.47	9.25
Versecz-Rét . . . . . "	11.55	9.33
Versecz . . . . . ér.	11.59	9.37

Szécsány—Párdány.	3702	3712
	v. v.	v. v.
	II. III. o.	
Szécsány . . . . . ind.	9.34	7.05
Módos . . . . . "	9.56	7.32
*Fény . . . . . "	10.07	7.44
Párdány . . . . . ér.	10.18	7.56

Párdány—Szécsány.	3713	3711
	v. v.	v. v.
	II. III. o.	
Párdány . . . . . ind.	7.00	3.50
*Fény . . . . . "	7.13	4.03
Módos . . . . . "	7.27	4.18
Szécsány . . . . . ér.	7.50	4.41

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a perczek számjegyeinek aláhúzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.
A * gal jelzett állomásokon a vonat csak feltételesen fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájjer Lajos.
Főmunkatárs: Jurkovics Aladár.

H i r d e t é s e k.**Pleitz Fer. Pál**

könyv- és könyomdája,

könyv-, mű-, zenemű-, papir-, írószerkereskedés

és nyomtatványraktár

Nagy-Becskereken

ajánlkozik mindennemű

nyomtatványok

gyors és ízléses elkészítésére.